

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

31. januar 2023*

»Appel – statsstøtte – artikel 107 TEUF og 108 TEUF – omstruktureringsstøtte – banksektoren – indledende undersøgelsesfase – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – omstruktureringsplan – tilsagn afgivet af den pågældende medlemsstat – byrdefordelingsforanstaltninger – konvertering af efterstillede fordringer til egenkapital – indehavere af obligationer – annullationssøgsmål – formaliteten – artikel 263, stk. 4, TEUF – søgsmålskompetence – fysisk eller juridisk person, der er umiddelbart og individuelt berørt – tilsidesættelse af de interesserede parter proceduremæssige rettigheder – undladelse af at indlede den formelle undersøgelsesprocedure – artikel 108, stk. 2, TEUF – begrebet »interesserede parter« – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1, litra h) – begrebet »interesserede parter« – nationale foranstaltninger, som Europa-Kommissionen har taget i betragtning – afvisning af sagen«

I sag C-284/21 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. maj 2021,

Europa-Kommissionen ved K. Blanck og A. Bouchagiar, som befuldmægtigede,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Anthony Braesch, Luxembourg (Luxembourg),

Trinity Investments DAC, Dublin (Irland),

Bybrook Capital Master Fund LP, Grand Cayman (Caymanøerne),

Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP, Grand Cayman,

Bybrook Capital Badminton Fund LP, Grand Cayman,

ved advokaterne A. Champsaur og advokaterne G. Faella, L. Prosperetti og M. Siragusa,

sagsøgere i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Arabadjiev, E. Regan (refererende dommer), M. Safjan, P.G. Xuereb, D. Gratsias og M.L. Arastey Sahún samt dommerne F. Biltgen, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer og M. Gavalec,

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: M. Longar, fuldmægtig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. april 2022,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. juni 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 Europa-Kommissionen har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 24. februar 2021, Braesch m.fl. mod Kommissionen (T-161/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:102), hvorved Retten forkastede den formalitetsindsigelse, der blev fremsat i forbindelse med det søgsmål, der var blevet anlagt i henhold til artikel 263 TEUF af Anthony Braesch, Trinity Investments DAC, Bybrook Capital Master Fund LP, Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP og Bybrook Capital Badminton Fund LP (herefter »Braesch m.fl.«), med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2017) 4690 final af 4. juli 2017 om statsstøtte SA.47677 (2017/N) – Italien, ny støtte til og ændret omstrukturingsplan for Banca Monte dei Paschi di Siena (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

Forordning (EU) 2015/1589

- 2 Under overskriften »Definitioner« har artikel 1 i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9) følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »eksisterende støtte«:

[...]

- (ii) godkendt støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som er godkendt af Kommissionen eller Rådet [for Den Europæiske Union]

[...]

c) »ny støtte«: enhver støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som ikke er eksisterende støtte, herunder ændringer i eksisterende støtte

[...]

f) »ulovlig støtte«: ny støtte, der er gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, [TEUF]

g) »misbrug af støtte«: støtte, som støttemodtageren har anvendt i strid med en afgørelse vedtaget efter [...] artikel 4, stk. 3, [...] i nærværende forordning

h) »interesserede parter«: alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer.«

3 I denne forordnings artikel 4 med overskriften »Foreløbig undersøgelse af anmeldelsen og Kommissionens afgørelser« fastsættes i stk. 3 og 4 følgende:

»3. Konstaterer Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse, at en anmeldt foranstaltning ikke giver anledning til tvivl om, at den er forenelig med det indre marked, for så vidt den falder inden for anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, [...] TEUF, træffer den afgørelse om, at foranstaltningen er forenelig med det indre marked, (»afgørelse om ikke at gøre indsigelse«). I afgørelsen anføres, hvilken undtagelse i [EUF-traktaten] der er anvendt.

4. Konstaterer Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse, at en anmeldt foranstaltning giver anledning til tvivl om, hvorvidt den er forenelig med det indre marked, træffer den afgørelse om at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, [...] TEUF (»afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure«).«

4 Den nævnte forordnings artikel 6 med overskriften »Formel undersøgelsesprocedure« bestemmer i stk. 1 følgende:

»Afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure skal sammenfatte de relevante faktiske og retlige spørgsmål, indeholde en foreløbig vurdering fra Kommissionens side med hensyn til støttekarakteren af den påtænkte foranstaltning og anføre, om der er tvivl om, hvorvidt den er forenelig med det indre marked. I afgørelsen skal den pågældende medlemsstat og andre interesserede parter opfordres til at fremsætte bemærkninger inden for en nærmere fastsat frist, der normalt ikke må overstige en måned. I behørigt begrundede tilfælde kan Kommissionen forlænge denne frist.«

5 Artikel 9 i forordning 2015/1589 med overskriften »Kommissionens afgørelser om at afslutte den formelle undersøgelsesprocedure« bestemmer i stk. 4 følgende:

»Kommissionen kan til en positiv afgørelse knytte betingelser, hvorved støtte anses for at være forenelig med det indre marked, og påbud, hvorved den kan overvåge, om afgørelsen overholdes (»betinget afgørelse«).«

6 Denne forordnings artikel 16, der har overskriften »Tilbagebetaling af støtte«, bestemmer i stk. 1 følgende:

»I negative afgørelser om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren

[...]. Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i EU-lovgivningen.«

7 Den nævnte forordnings artikel 20 med overskriften »Misbrug af støtte« fastsætter følgende:

»I tilfælde af misbrug af støtte kan Kommissionen indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 4, stk. 4, jf. dog artikel 28. Artikel 6-9, artikel 11 og 12, artikel 13, stk. 1, og artikel 14-17 finder tilsvarende anvendelse.«

Direktiv 2014/59/EU

8 Artikel 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190) har overskriften »Betingelser for afvikling« og bestemmer i stk. 4 følgende:

»Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses et institut for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

[...]

d) [D]er kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

[...]

iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver instituttet en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er anført i nærværende stykkes litra a), b) eller c) eller i artikel 59, stk. 3, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), nævnte tilfælde gælder følgende: Garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet deri, skal være begrænset til solvente institutter og være betinget af endelig godkendelse i henhold til [Den Europæiske Unions] statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltninger i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af [den fælles tilsynsmekanisme (FTM)], gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som Den Europæiske Centralbank [ECB], [Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA)] eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af de kompetente myndigheder.

[...]«

Forordning (EU) nr. 806/2014

- 9 Artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) har overskriften »Afviklingsprocedure« og bestemmer i stk. 4 følgende:

»Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

[...]

- d) [D]er kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

[...]

- iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver enheden en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i litra a), b) og c), eller i artikel 21, stk. 1, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), omhandlede tilfælde gælder følgende: [G]arantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet heri, skal være begrænset til solvente institutter og skal være betinget af endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltningerne i første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige kapitaltilførsler til imødegåelse af kapitalmangel, som er konstateret i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af FTM, gennemgangen af aktiverens kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som ECB, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af den kompetente myndighed.

[...]«

Bankmeddelelsen

- 10 Punkt 15 i Meddelelse fra Kommissionen om statsstøttereglernes anvendelse fra den 1. august 2013 på støtteforanstaltninger til fordel for banker i forbindelse med finanskrisen (»Bankmeddelelsen«) (EUT 2013, C 216, s. 1, herefter »bankmeddelelsen«) har følgende ordlyd:

»I krisemeddelelserne anføres det udtrykkeligt, at selv under en krise finder de overordnede principper for statsstøttekontrol fortsat anvendelse. Støtten bør begrænses til det nødvendige minimum, og støttemodtageren bør selv yde et passende bidrag til omstrukturingsomkostningerne, navnlig for at begrænse konkurrencefordrejning mellem banker og på tværs af medlemsstaterne i det indre marked og undgå problemer med »moral hazard«. Banken og dens kapitalindskydere bør i så udstrakt grad som muligt bidrage til omstrukturen med deres egne midler. Den statslige støtte bør ydes på vilkår, der sikrer et passende bidrag fra bankens kapitalindskydere.«

- 11 Bankmeddelelsens del 3 vedrører rekapitalisering og foranstaltninger vedrørende værdiforringede aktiver. Dennes afsnit 3.1.2 med titlen »Byrdefordeling: aktionærer og efterstillede kreditorer« indeholder punkt 40-46, der er affattet således:
- »40. Statsstøtte kan afstedkomme problemer med »moral hazard« og underminere markedsdisciplinen. For at mindske problemet med »moral hazard« bør støtte kun ydes på betingelser, som omfatter en passende byrdefordeling med hensyn til eksisterende investorers bidrag.
  - 41. Tilstrækkelig byrdefordeling betyder normalt, at indskydere af hybridkapital og efterstillede kreditorer må yde et bidrag, når egenkapitalen først er anvendt til at dække tabene. Hybridkapital og efterstillede kreditorer skal bidrage til at nedbringe kapitalunderskuddet i størst mulig udstrækning. Sådanne bidrag kan tage form enten af en konvertering til egentlig kernekapital [...] eller af en nedskrivning af instrumenternes hovedstol. Under alle omstændigheder skal det i så vid udstrækning, som det retligt kan lade sig gøre, forhindre, at der sker kapitaludstrømning fra støttemodtageren til indehaverne af disse værdipapirer.
  - 42. Kommissionen vil ikke på grundlag af statsstøttereglerne stille krav om bidrag fra foranstillede kreditorer (navnlig sikrede og usikrede indskud, obligationer og enhver anden foranstillet gæld) som en obligatorisk del af byrdefordelingen, hvad enten det drejer sig om konvertering til kapital eller nedskrivning af instrumenterne.
  - 43. Når kapitalandelen i den bank, der har det konstaterede kapitalunderskud, er højere end det i EU-reglerne fastsatte minimum, bør banken normalt være i stand til selv at genoprette kapitalpositionen, navnlig via foranstaltninger til rejsning af kapital, jf. punkt 35. Hvis alle andre muligheder er udtømt, herunder tilsynsmyndighedsindgreb såsom foranstaltninger til tidlig intervention eller andre hjælpeaktioner med henblik på at afhjælpe underskuddet, og dette er bekræftet af den kompetente tilsyns- eller afviklingsmyndighed, [...] skal efterstillet gæld konverteres til egenkapital, i princippet inden der ydes statsstøtte.
  - 44. I tilfælde, hvor banken ikke længere opfylder de lovbestemte minimumskapitalkrav, skal efterstillet gæld konverteres eller nedskrives, i princippet inden der ydes statsstøtte. Der må ikke ydes statsstøtte, før egenkapital, hybridkapital og efterstillet gæld i fuld udstrækning er anvendt til at dække ethvert tab.
  - 45. Der kan gøres en undtagelse fra kravene i punkt 43 og 44, hvis gennemførelsen af sådanne foranstaltninger kan bringe den finansielle stabilitet i fare eller medføre uforholdsmæssige resultater. En sådan undtagelse kunne gøres i tilfælde, hvor statsstøttebeløbet er lille i forhold til den risikovægtede værdi af bankens aktiver, og hvor kapitalunderskuddet er blevet væsentligt nedbragt, navnlig via de foranstaltninger til rejsning af kapital, som er nævnt i punkt 35. Uforholdsmæssige resultater eller faren for at bringe den finansielle stabilitet i fare kunne også afhjælpes ved at genoverveje den rækkefølge, hvori foranstaltningerne til afhjælpning af kapitalunderskuddet gennemføres.
  - 46. I forbindelse med gennemførelsen af punkt 43 og 44 bør princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere [...], anvendes. Efterstillede kreditorer bør således ikke fra en økonomisk betragtning modtage mindre, end hvad deres instrumenter ville have været værd, hvis der ikke blev ydet statsstøtte.«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

12 Der er redegjort for tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 1-14 på følgende måde:

- »1 [...] Anthony Braesch, Trinity Investments [...], Bybrook Capital Master Fund [...], Bybrook Capital Hazelton Master Fund [...] og Bybrook Capital Badminton Fund [...], er for den førstnævntes vedkommende en repræsentant for indehavere af obligationer benævnt »Floating Rate Equity-Linked Subordinated Hybrid-FRESH« 2008 (herefter »FRESH-obligationerne«) og for de sidstnævntes vedkommende indehaverne af disse obligationer.
- 2 I april 2008 gennemførte Banca Monte dei Paschi di Siena (herefter »BMPS«) en kapitalforhøjelse på 950 mio. EUR, der var forbeholdt J.P. Morgan Securities Ltd (herefter »JPM«), som tegnede aktier i BMPS, »FRESH-aktierne«. Samtidig indgik JPM den 16. april 2008 en aftale om brugsret med BMPS, hvorefter JPM bevarer den egentlige ejendomsret til aktierne, mens BMPS oppebærer en brugsret, og en aftale om ombytning af aktier vedrørende selskaber (herefter »FRESH-aftalerne«). JPM erhvervede de nødvendige midler til tegning af FRESH-aktierne i Bank of New-York Mellon (Luxembourg), som blev erstattet af Mitsubishi UFJ Investor Services & Banking (Luxembourg) SA (herefter »MUFJ«), som den 16. april 2008 udstedte FRESH-obligationerne i henhold til luxembourgsk ret for et beløb på 1 mia. EUR. JPM indgik en swap-aftale med MUFJ, der var underlagt luxembourgsk ret, og MUFJ indgik en forvaltningskontrakt med indehaverne af FRESH-obligationerne, der ligeledes var underlagt luxembourgsk ret. I henhold til disse forskellige kontrakter, som af [Braesch m.fl.] blev betegnet som »FRESH-instrumenter«, overføres de gebyrer, som JPM opkræver fra BMPS i henhold til FRESH-aftalerne, til MUFJ og derefter til indehaverne af FRESH-obligationer i form af kuponer.
- 3 Ved afgørelse af 27. november 2013 godkendte [...]Kommissionen den omstruktureringsstøtte, som Den Italienske Republik havde ydet [...] BMPS, under hensyntagen til en omstruktureringsplan og til nogle tilsagn. BMPS havde i juni 2015 fuldt ud tilbagebetalt støtten.
- 4 Den 29. juli 2016 offentliggjorde [EBA] resultaterne af den europæiske stresstest i 2016, som afslørede et egenkapitalunderskud for BMPS i forbindelse med det negative scenario.
- 5 Den 23. december 2016 vedtog de italienske myndigheder decreto-legge n. 237 – Disposizioni urgenti per la tutela del risparmio nel settore creditizio (lovdekret nr. 237 om hasteforanstaltninger til beskyttelse af opsparing i kreditsektoren) (GURI nr. 299 af 23.12.2016), som blev ophøjet til lov og ændret ved legge di conversione (konverteringslov) af 17. februar 2017 (GURI nr. 43 af 21.2.2017) (herefter »lovdekret nr. 237/2016«), som fastsætter lovrammerne for likviditetsstøtte og forebyggende rekapitaliseringer.
- 6 Efter [ECB's] erklæring af 23. december 2016 om, at BMPS var solvent, godkendte Kommissionen midlertidigt ved afgørelse af 29. december 2016 en individuel likviditetsstøtte på 15 mia. EUR til BMPS på grundlag af de tilsagn, som de italienske myndigheder havde afgivet. De italienske myndigheder forpligtede sig til at fremlægge en omstruktureringsplan inden for en frist på to måneder fra garantistillelsen, medmindre støtten blev tilbagebetalt inden for samme frist.

- 7 Da BMPS' forsøg på at rejse ny privat kapital ikke lykkedes, indgav selskabet den 30. december 2016 en ansøgning om ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige i form af en forebyggende rekapitalisering i henhold til lovdekret nr. 237/2016.
- 8 Den 28. juni 2017 anmeldte de italienske myndigheder en rekapitaliseringsstøtte til BMPS på 5,4 mia. EUR til Kommissionen ledsaget af en ny omstruktureringsplan [(herefter »omstruktureringsplanen«)] og nye tilsagn.
- 9 Samme dag fremsendte ECB til Kommissionen en skrivelse, hvori den anførte, at BMPS var solvent på denne dato.
- 10 I [den omtvistede afgørelse], der blev vedtaget efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase, vurderede Kommissionen to støtteforanstaltninger. Den første foranstaltning (herefter »foranstaltning 1«) bestod af en likviditetsstøtte på 15 mia. EUR i form af statsgarantier for de foranstillede forpligtelser, der er nævnt [...] i [den appellerede doms] præmis 6. Den anden foranstaltning (herefter »foranstaltning 2«) bestod af den støtte til forebyggende rekapitalisering til BMPS på 5,4 mia. EUR, der er nævnt [...] i [den appellerede doms] præmis 8.
- 11 Efter at have fastslået, at foranstaltning 1 og 2 udgjorde statsstøtte, anførte Kommissionen, at retsgrundlaget for at vurdere deres forenelighed [med det indre marked] var artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF vedrørende støtte til afhjælpning af en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi. Den fandt, at foranstaltning 1 og 2 var støtte til omstrukturering af BMPS, og undersøgte deres forenelighed [med det indre marked] på grundlag af omstruktureringsplanen i forhold til de seks meddelelser om den globale finanskriser, navnlig [bankmeddelelsen].
- 12 Hvad angår støtteforanstaltningernes forenelighed med [de seks finansielle] krisemeddelelser[...] fandt Kommissionen for det første, at omstruktureringsplanen var egnet til at genoprette BMPS' levedygtighed på lang sigt. For det andet fandt Kommissionen, at byrdefordelingen for indehaverne af aktier og efterstillet gæld var passende, idet omstruktureringsomkostningerne og støttebeløbet var begrænset til et minimum i overensstemmelse med kravene i bankmeddelelsen, og konkluderede, at omstruktureringsplanen indeholdt tilstrækkelige byrdefordelingsforanstaltninger. For det tredje fandt Kommissionen, at omstruktureringsplanen indeholdt tilstrækkelige garantier til at begrænse urimelige konkurrencefordrejende virkninger. Kommissionen anførte ligeledes, at der var sikret en passende overvågning af gennemførelsen af omstruktureringsplanen. Kommissionen konkluderede derfor, at støtteforanstaltningerne var forholdsmæssige med henblik på at afhjælpe følgerne af en alvorlig forstyrrelse af den italienske økonomi.
- 13 Kommissionen foretog dernæst en undersøgelse af, om støtteforanstaltningerne var i overensstemmelse med bestemmelserne i [direktiv 2014/59]. Kommissionen fandt, at de betingelser, hvorunder støtteforanstaltningerne (foranstaltning 1 og 2) var blevet tildelt, var i overensstemmelse med undtagelsen i artikel 32, stk. 4, litra d), i direktiv 2014/59.
- 14 I den [omtvisedes] afgørelses konklusion fastslog Kommissionen for det første, at foranstaltning 1 og 2 udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og for det andet, at disse foranstaltninger opfyldte kravene i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, og at de var forenelige med det indre marked af hensyn til finansiel stabilitet.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. marts 2018 anlagde Braesch m.fl. et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse eller subsidiært om annullation af denne afgørelse, for så vidt som den vedrører behandlingen af FRESH-instrumenterne.
- 14 Til støtte for dette søgsmål fremsatte Braesch m.fl. fem anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af artikel 18 og 21 i forordning nr. 806/2014 og af begrundelsespligten, for så vidt som Kommissionen ulovligt godkendte en række byrdefordelingsforanstaltninger, for det andet en tilsidesættelse af bankmeddelelsen, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af ligebehandlingsprincippet samt af begrundelsespligten, for så vidt som Kommissionen krævede, at FRESH-aftalerne blev ophævet, for det tredje en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, der bl.a. er fastsat i artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), for så vidt som der ved den omtvistede afgørelse skete en godkendelse af en række byrdefordelingsforanstaltninger, der var diskriminerende i forhold til indehaverne af FRESH-obligationerne, for det fjerde en tilsidesættelse af disse indehaveres ejendomsret, som bl.a. er sikret i chartrets artikel 17, for så vidt som Kommissionen godkendte anvendelsen af byrdefordelingsforanstaltninger på FRESH-instrumenterne, og for det femte en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF, af artikel 4, stk. 3 og 4, i forordning 2015/1589 såvel som af deres proceduremæssige rettigheder, for så vidt som Kommissionen ikke indledte den formelle undersøgelsesprocedure, selv om der forelå alvorlig tvivl om, hvorvidt de byrdefordelingsforanstaltninger, der blev godkendt ved den omtvistede afgørelse, var forenelige med EU-retten.
- 15 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 16. maj 2018 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 130, stk. 1 og 7, i Rettens procesreglement, hvorved den gjorde gældende, at den af Braesch m.fl. anlagte sag skulle afvises fra realitetsbehandling, idet sagsøgerne hverken havde søgsmålsinteresse eller søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger vedrørende denne indsigelse den 10. juli 2018.
- 16 Parterne afgav mundtlige indlæg, besvarede skriftlige spørgsmål fra Retten og besvarede mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 9. juli 2020.
- 17 Ved den appellerede dom forkastede Retten Kommissionens formalitetsindsigelse. Efter i denne doms præmis 35-41 at have fastslået, at Braesch m.fl. havde status som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF og som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, fandt Retten dels i den nævnte doms præmis 43-55, at disse sagsøgere havde en søgsmålsinteresse, idet de i retligt tilstrækkeligt omfang havde bevist, at en eventuel annullation af den omtvistede afgørelse kunne give dem en fordel, dels i samme doms præmis 56-64, at disse sagsøgere havde søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, eftersom godkendelsen i denne afgørelse af støtteforanstaltningerne i forhold til omstrukturingsplanen berørte dem umiddelbart og individuelt som »interesserede parter« [som omhandlet i de to ovennævnte bestemmelser].

Parternes påstande for Domstolen

- 18 Kommissionen har med sin appel nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
  - Domstolen træffer selv afgørelse i søgsmålet i første instans og afviser søgsmålet fra realitetsbehandling.
  - Braesch m.fl. tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 19 Braesch m.fl. har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 20 Til støtte for sin appel har Kommissionen fremsat et enkelt anbringende om, at Retten i den appellerede doms præmis 35-41 og 58 anlagde en urigtig fortolkning af artikel 108, stk. 2, TEUF og af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, for så vidt som Braesch m.fl. blev kvalificeret som »interesserede parter« som omhandlet i disse bestemmelser.

Parternes argumenter

- 21 Kommissionen har gjort gældende, at selv om begrebet »interesserede parter« således som defineret i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 – der er synonymt med begrebet »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF – ganske vist omfatter en ubestemt helhed af adressater, kan det kun inkludere personer, der godtgør, at den pågældende statsstøtte er egnet til at have en konkret indvirkning på deres konkurrencemæssige situation, idet kravet om, at en person skal være en »interesseret part« som omhandlet i denne artikel 1, litra h), for at kunne anses for umiddelbart og individuelt berørt af en afgørelse vedtaget på grundlag af denne forordnings artikel 4, stk. 3, ellers vil miste sin betydning.
- 22 For det første fremgår det af Domstolens praksis på området, at Domstolen kun har anerkendt personer, der godtgør en sådan indvirkning, som interesserede parter, selv om disse personer ikke var direkte konkurrenter til støttemodtageren. I dom af 9. juli 2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 33), og af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 63), blev henholdsvis en fagforening for lønmodtagere og købere af samme råvare som støttemodtageren således anset for interesserede parter på grund af den pågældende støttes potentielle indvirkning på deres konkurrencemæssige stilling på markedet.
- 23 Denne fortolkning understøttes endvidere af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589. De interesserede parter, der er nævnt som eksempler i denne bestemmelse, har nemlig som fællestræk, at en støtte kan have en indvirkning på deres konkurrencemæssige situation, som alt efter tilfældet er gunstig eller ugunstig.

- 24 Endelig fremgår det af den generelle opbygning af og formålene med statsstøttekontrollen, at Kommissionen alene er tillagt denne kontrol i sin egenskab af konkurrencemyndighed, og at denne institution – således som Domstolen fremhævede i dom af 22. september 2020, Østrig mod Kommissionen (C-594/18 P, EU:C:2020:742) – derfor ikke ved udøvelsen af denne kompetence forventes at pålægge medlemsstaterne politikker, som ikke har sammenhæng med konkurrencen. I dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 43, 46 og 47), fastslog Domstolen således, efter at have bemærket, at formålet med EU-statsstøttereglerne er at sikre konkurrencen, at sagsøgere for at være umiddelbart berørt af en afgørelse på området skal bevise, at denne afgørelse kan stille dem i en ugunstig konkurrencesituation.
- 25 Det følger heraf, at begrebet »interesserede parter«, som i øvrigt er defineret i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 som omfattende alle personer, »hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte«, ikke kan inkludere personer, der kan fremsætte klagepunkter, som ikke har nogen forbindelse med den pågældende statsstøtte, men som vedrører andre aspekter af den generelle statslige foranstaltning, hvorved denne støtte gennemføres, eller endog andre statslige foranstaltninger, der ledsager statsstøtten.
- 26 Mange personer kan nemlig anfægte en statslig foranstaltning, der gennemfører eller ledsager en støtte, ved udelukkende at give udtryk for betænkeligheder, der ikke alene er uden sammenhæng med konkurrencen, men også er uafhængige af den pågældende støtte. For konkurrenterne til en statsstøttemodtager er tildelingen af en sådan støtte til denne modtager derimod selve grunden til deres betænkeligheder. For at blive kvalificeret som »interesseret part« skal en person derfor give udtryk for betænkeligheder, der på en vis måde er forbundet med konkurrencen i bred forstand, selv om denne person ikke er konkurrent til støttemodtageren.
- 27 Det følger heraf, at Retten i den appellerede dom foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af begrebet »interesseret part« ved at støtte sig på en åben definition af dette begreb, som omfatter enhver person, der er i stand til at påvise en hvilken som helst potentiel indvirkning som følge af støtten eller endog af andre statslige foranstaltninger, der ledsager denne støtte. Retten støttede sig endog på indirekte og rent økonomiske virkninger, der ikke havde nogen sammenhæng med konkurrencen.
- 28 Retten konkluderede således med urette i den appellerede doms præmis 37 og 41, at den omtvistede afgørelse risikerede at få en konkret indvirkning på situationen for Braesch m.fl., fordi omstrukturingsplanen for BMPS gav mulighed for at ophæve FRESH-aftalerne, og fordi det økonomiske tab, som på lang sigt ville følge heraf, ville være væsentligt på grund af den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige kontraktmæssige forbindelser, der lå til grund for FRESH-instrumenterne, og henset til tabet af betaling af kuponer, der var forbundet med FRESH-obligationerne.
- 29 Ophævelsen af FRESH-aftalerne var nemlig ikke en følge af den statsstøtte, der blev ydet BMPS, men af de italienske myndigheders særskilte beslutning om at pålægge BMPS' aktionærer og efterstillede kreditorer en byrdefordeling, hvilket blev taget i betragtning i dette selskabs omstrukturingsplan. Selv om de italienske myndigheder havde besluttet at omstrukturere BMPS uden statsstøtte, kunne de have pålagt byrdefordelingsforanstaltningerne, herunder ophævelsen af FRESH-aftalerne, med henblik på at nedbringe BMPS' egenkapitalunderskud. Disse foranstaltninger var således uafhængige af den statsstøtte, som de italienske myndigheder besluttede at yde BMPS. I øvrigt bestod de ophævede FRESH-aftaler af den aftale om brugsret og

den aftale om ombytning af aktier, der blev indgået mellem JPM og BMPS, således som omtalt i den appellerede doms præmis 2, hvorimod indehaverne af FRESH-obligationer ikke var parter i disse aftaler.

- 30 Følgelig var enhver indvirkning fra byrdefordelingsforanstaltningerne på situationen for Braesch m.fl. af rent økonomisk og indirekte karakter gennem de forskellige kontraktmæssige forbindelser, der lå til grund for FRESH-instrumenterne.
- 31 Det følger heraf, at ræsonnementet i den appellerede doms præmis 40 er behæftet med mindst fire retlige fejl.
- 32 For det første udtalte Retten med urette, at det er irrelevant, at Braesch m.fl. ikke har bestridt de omhandlede støtteforanstaltningers forenelighed med det indre marked, selv om en sådan omstændighed udtrykkeligt bekræfter, at disse selskaber ikke har anfægtet den statsstøtte, der blev tildelt BMPS som sådan, men de byrdefordelingsforanstaltninger, der følger af en uafhængig beslutning truffet af de italienske myndigheder, hvilket beviser, at den nævnte støtte ikke kunne have nogen indvirkning på deres konkurrencemæssige situation.
- 33 For det andet gælder det, at selv om Retten med rette fastslog, at de italienske myndigheders tilsagn vedrørende omstruktureringsplanen og byrdefordelingen udgør en »integrerende del« af de anmeldte støtteforanstaltninger, er denne konstatering uden relevans for afgørelsen om søgsmålskompetencen. Som det fremgår af dom af 15. oktober 2015, Iglesias Gutiérrez og Rion Bea (C-352/14 og C-353/14, EU:C:2015:691, præmis 28), er Kommissionens godkendelse ganske vist baseret på alle de faktiske forhold, som den pågældende medlemsstat har fremlagt, hvad enten det er i medlemsstatens anmeldelse eller i dens tilsagn, således at denne medlemsstat, hvis den fraviger disse faktiske forhold, gennemfører en foranstaltning, der er faktisk forskellig fra den af Kommissionen godkendte foranstaltning, og som derfor ikke længere er omfattet af denne godkendelse. Da Kommissionen kontrollerer statsstøtte i sin egenskab af konkurrencemyndighed, følger det imidlertid ikke heraf, at enhver person, der nærer en hvilken som helst betænkelighed med hensyn til et af disse faktiske forhold, skal anses for en »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.
- 34 For det tredje udtalte Retten med urette, at de anmeldte støtteforanstaltninger og de af de italienske myndigheder afgivne tilsagn, som har været genstand for Kommissionens vurdering, »er uadskillelige, for så vidt som disse sidstnævnte udgør en betingelse for at erklære støtten forenelig [med det indre marked]«. Dette udsagn strider imod præmis 99 og 100 i dom af 19. juli 2016, Kotnik m.fl. (C-526/14, EU:C:2016:570), hvoraf det fremgår, at en statsstøttes forenelighed med bankmeddelelsens punkt 40-46, selv om den er tilstrækkelig til, at Kommissionen kan erklære denne foranstaltning forenelig med det indre marked, ikke er nødvendig med henblik herpå. Den Italienske Republik var derfor ikke forpligtet til at afgive tilsagn om at træffe de i denne meddelelse omhandlede byrdefordelingsforanstaltninger.
- 35 For det fjerde fastslog Retten med urette, at eftersom den omtvistede afgørelse godkendte gennemførelsen af støtteforanstaltningerne »samtidig med, at den gjorde disse tilsagn bindende«, blev situationen for Braesch m.fl. nødvendigvis berørt af alle disse forhold, idet disse sagsøgere kun kunne forsvare deres interesser ved at nedlægge påstand om annullation af denne afgørelse i sin helhed. Den nævnte afgørelse gjorde nemlig på ingen måde de italienske myndigheders tilsagn bindende. Den blev vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning 2015/1589 på grundlag af tilsagn afgivet frivilligt af disse myndigheder, herunder byrdefordelingsforanstaltningerne.

Eftersom den omtvistede afgørelse ikke var en »betinget afgørelse« som omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 4, pålagde den ikke, og kunne i øvrigt ikke pålægge, medlemsstaten eller tredjeparter betingelser.

- 36 Braesch m.fl. har gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at Rettens fortolkning af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 er behæftet med en retlig fejl.
- 37 For det første er udsagnet om, at kvalificeringen som »interesseret part« efter Domstolens praksis kræver, at støtten skal have en skadelig konkurrencemæssig indvirkning på den pågældende person, ugrundet. Navnlige fastslog Domstolen i dom af 9. juli 2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435), og af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), at appellanterne var interesserede parter, henset til støttens skadelige indvirkning på dem. Det nævnes på ingen måde i Domstolens begrundelse, at denne indvirkning skal vedrøre deres konkurrencemæssige stilling på markedet.
- 38 Endvidere er argumentet om, at artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 indskrænker begrebet »interesserede parter« til enheder, der konkurrerer med støttemodtageren, ligeledes ugrundet. Dels giver denne bestemmelse udtrykkeligt en virksomhed, der ikke konkurrerer med støttemodtageren, mulighed for at blive anset for en interesseret part, når dennes interesser måtte være berørt af den tildelte støtte. Dels fremgår det af Domstolens faste praksis, som bl.a. blev bekræftet ved dom af 13. juni 2019, Copebi (C-505/18, EU:C:2019:500, præmis 34), at listen over kategorier heri kun er vejledende, og at begrebet »interesserede parter« går videre end til støttemodtageren eller dennes konkurrenter, eftersom det omfatter en ubestemt helhed af adressater, der inkluderer alle de personer, hvis interesser berøres af tildelingen af støtten.
- 39 Hvad endelig angår den generelle opbygning af og formålene med statsstøttekontrollen er dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 43, 46 og 47), uden relevans, eftersom den går på betingelsen om, at den, der anlægger et søgsmål til prøvelse af en retsakt, skal være umiddelbart berørt af den pågældende retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, og ikke på begrebet »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589. Dom af 22. september 2020, Østrig mod Kommissionen (C-594/18 P, EU:C:2020:742), er heller ikke relevant, eftersom fortolkningen af begrebet »interesserede parter« ikke behandles heri. Under alle omstændigheder bekræfter denne dom, at Kommissionen råder over beføjelser, der gør det muligt for den at undersøge ikke blot en foranstaltnings indvirkning på konkurrencen, men også lovligheden af denne foranstaltning i sin helhed, og at den kan tage hensyn til forskellige aspekter, der ikke har nogen forbindelse med konkurrencen. Kommissionen har således i den omtvistede afgørelse vurderet de omhandlede foranstaltningers forenelighed med direktiv 2014/59.
- 40 Hvad angår argumenterne om, at Braesch m.fl. kun er berørt af den omtvistede afgørelse ud fra et økonomisk synspunkt og kun har påberåbt sig betænkeligheder uden forbindelse med konkurrencen, er de fejlagtige. Deres retsstilling påvirkes således specifikt af tildelingen af den omhandlede støtte, eftersom denne afgørelse gør ophævelsen af deres FRESH-instrumenter bindende for Den Italienske Republik og BMPS. Braesch m.fl. er ydermere det specifikke mål for byrdefordelingsforanstaltningerne, som er en del af tilsagnene og – således som det fremgår af 101.-110. betragtning til den omtvistede afgørelse – udgør en betingelse for støttens forenelighed med det indre marked i henhold til bankmeddelelsen.

- 41 Retten begik således ikke en retlig fejl, da den af de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 40, fastslog, at Braesch m.fl. kunne kvalificeres som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 eller »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF med den begrundelse, at de omhandlede statsstøtteforanstaltninger, således som de blev anmeldt og erklæret forenelige med det indre marked i den omtvistede afgørelse, risikerer at få en konkret indvirkning på deres situation.
- 42 Ophævelsen af FREHS-instrumenterne følger nemlig ikke af de italienske myndigheders vedtagelse af lovdekret nr. 237/2016. Sidstnævnte, der specifikt opregner de kapitalinstrumenter i BMPS, der er underlagt byrdefordelingen, henviser ikke til FRESH-instrumenterne. Det fremgår i øvrigt af en e-mail fra BMPS til Braesch m.fl. af 19. september 2017, at Kommissionen krævede, at de af de italienske myndigheder truffne foranstaltninger skulle anvendes på FRESH-aftalerne, hvilket viser, at disse foranstaltninger i henhold til italiensk ret ikke fandt anvendelse på disse aftaler, og at de ikke ville være blevet anvendt på disse aftaler uden indgrebet fra Kommissionen, som selv konkluderede, at de nævnte foranstaltninger skulle anvendes i henhold til den omstrukturingsplan, der blev gjort bindende ved den omtvistede afgørelse.
- 43 Det er i denne forbindelse uden betydning, at de italienske myndigheder, hvis de havde besluttet at omstrukturere BMPS uden statsstøtte, alligevel kunne have pålagt byrdefordelingsforanstaltningerne, herunder ophævelsen af FRESH-aftalerne, med henblik på at nedbringe BMPS' egenkapitalunderskud. Det forholder sig nemlig ikke desto mindre således, at BMPS rent faktisk blev omstruktureret ved hjælp af statsstøtte, og at dekreterne om fastsættelse af byrdefordelingsforanstaltningerne blev vedtaget med henvisning til bankmeddelelsen, hvilket bekræfter den uadskillelige forbindelse mellem støtten og byrdefordelingsforanstaltningerne.
- 44 Kommissionen har ikke forklaret, hvorfor Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 40, hvorefter de omhandlede støtteforanstaltninger, således som de blev anmeldt og erklæret forenelige med det indre marked i den omtvistede afgørelse, risikerede at få en konkret indvirkning på situationen for Braesch m.fl., er uhensigtsmæssig, henset til de begrundelser, som Retten gav i denne dom.
- 45 For det første beviser den omstændighed, at Braesch m.fl. ikke har bestridt de omhandlede støtteforanstaltningers forenelighed med det indre marked, ikke, at disse foranstaltninger ikke kunne have nogen indvirkning på deres konkurrencesituation, men afspejler blot den praksis fra Domstolen, der bl.a. er nævnt i dom af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 59), hvorefter personer, hvis proceduremæssige rettigheder er blevet tilsidesat, har status af interesserede parter, uden at det kræves, at disse personer tillige fremfører spørgsmål om støttens forenelighed med det indre marked.
- 46 For det andet fremgår det ikke af nogen passage i den appellerede dom, at enhver person, der nærer en hvilken som helst betænkelighed med hensyn til et af de faktiske forhold, der er nævnt i anmeldelsen eller tilsagnene, skal anses for en interesseret part. Retten anførte i den appellerede doms præmis 41, at det var den omstændighed, at de omhandlede støtteforanstaltninger, således som anmeldt og erklæret forenelige med det indre marked i den omtvistede afgørelse, risikerede at have en konkret indvirkning på situationen for Braesch m.fl., som begrundede, at de blev kvalificeret som »interesserede parter«.
- 47 For det tredje er det ukorrekt, at de italienske myndigheder ikke var forpligtet til at afgive tilsagn om at træffe de i bankmeddelelsen omhandlede byrdefordelingsforanstaltninger, og at Retten derfor med urette fastslog, at disse tilsagn var en betingelse for erklære støtten til BMPS for

forenelig med det indre marked. Kommissionen har således selv erkendt, at disse foranstaltninger er bindende, idet den har anført, at hvis medlemsstaten fraviger de faktiske forhold, der er fremlagt for denne institution, gennemfører den en foranstaltning, der er faktisk forskellig fra den godkendte foranstaltning, og som ikke er dækket af den pågældende institutions godkendelse. Domstolen fastslog ikke noget andet i præmis 100 i dom af 19. juli 2016, Kotnik m.fl. (C-526/14, EU:C:2016:570), da den konkluderede, at selv om den pågældende medlemsstat ikke er forpligtet til at pålægge byrdefordelingsforanstaltninger i henhold til bankmeddelelsen, er den imidlertid forpligtet til at pålægge dem, for at støtten kan anses for forenelig med det indre marked. Under alle omstændigheder var sådanne foranstaltninger, som var en del af de af de italienske myndigheder afgivne tilsagn, i det foreliggende tilfælde en forhåndsbetingelse for støttens forenelighed med det indre marked, således som det fremgår af 101.-110. betragtning til selve den omtvistede afgørelse.

- 48 For det fjerde er argumentet om, at Kommissionen ikke er i stand til at omforme de tilsagn, som medlemsstaterne og støttemodtagerne har afgivet, til betingelser for godkendelse af en støtte, allerede blevet forkastet af Domstolen i dom af 3. april 2014, Kommissionen mod Nederlandene og ING Groep (C-224/12 P, EU:C:2014:213, præmis 80 og 81), hvori Domstolen fastslog, at de tilsagn, som medlemsstaterne afgiver, i det væsentlige kan pålægges af Kommissionen som en betingelse for, at støtten kan anses for forenelig med det indre marked.

Domstolens bemærkninger

- 49 Med den foreliggende appel har Kommissionen i det væsentlige kritiseret Retten for, at den begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 35-41 og 58 at fastslå, at Braesch m.fl. havde søgsmålskompetence til med deres søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF at nedlægge påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, ved hvilken afgørelse denne institution konkluderede, at den omhandlede støtte, som Den Italienske Republik havde anmeldt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, udgjorde »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.
- 50 Da denne afgørelse er rettet til denne medlemsstat og ikke til Braesch m.fl., skal det bemærkes, at artikel 263, stk. 4, TEUF fastsætter to tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person indrømmes søgsmålskompetence til at anlægge sag til prøvelse af en EU-retsakt, som vedkommende ikke er adressat for. Dels kan en sådan sag anlægges på betingelse af, at denne retsakt berører vedkommende umiddelbart og individuelt. Dels kan en sådan person anlægge sag til prøvelse af en regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis den berører vedkommende umiddelbart (dom af 30.6.2022, Danske Slagtermestre mod Kommissionen, C-99/21 P, EU:C:2022:510, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Braesch m.fl. er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede afgørelse som omhandlet i denne bestemmelse, som var den eneste bestemmelse, Retten undersøgte i den appellerede dom, følger det af Domstolens faste praksis, at andre personer end en afgørelses adressater kun vil kunne hævde, at de berøres individuelt, hvis denne afgørelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for en sådan afgørelse ville være det (jf. bl.a. dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 33).

- 52 Eftersom sagen i første instans angik en afgørelse fra Kommissionen vedrørende statsstøtte, skal det ligeledes bemærkes, at der i forbindelse med proceduren i henhold til artikel 108 TEUF for kontrol med statsstøtte skal sondres mellem på den ene side den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af denne artikels stk. 3 – der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om den omhandlede støtte helt eller delvis er forenelig med det indre marked – og på den anden side undersøgelsesfasen i henhold til denne artikels stk. 2. Først i denne undersøgelsesfase, som skal give Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter, er denne institution i henhold til traktaten forpligtet til at give de berørte adgang til at fremsætte deres bemærkninger (jf. bl.a. dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 94, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 35).
- 53 Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 59, følger det heraf, at når Kommissionen uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF ved en afgørelse truffet på grundlag af samme artikels stk. 3 fastslår, at en støtte er forenelig med det indre marked, kan de interesserede parter, der er indrømmet disse proceduremæssige garantier, kun opnå, at disse iagttages, hvis de har adgang til at indbringe denne afgørelse for Unionens retsinstanser. Et annulationssøgsmål vedrørende en sådan afgørelse, der er anlagt af en interesseret part som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, kan derfor antages til realitetsbehandling, når sagsøgeren med søgsmålet søger at beskytte de proceduremæssige rettigheder, der tilkommer den pågældende ifølge denne sidstnævnte bestemmelse (jf. bl.a. dom af 19.5.1993, Cook mod Kommissionen, C-198/91, EU:C:1993:197, præmis 23-26, af 15.6.1993, Matra mod Kommissionen, C-225/91, EU:C:1993:239, præmis 17-19, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 36).
- 54 Hvis sagsøgeren derimod anfægter berettigelsen af en afgørelse om vurderingen af støtten truffet i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF eller efter afslutningen af den formelle undersøgelsesprocedure, er det forhold alene, at sagsøgeren kan anses for at være en »interesseret part« som omhandlet i denne artikels stk. 2, ikke tilstrækkeligt til at fremme sagen til realitetsbehandling. Denne sagsøger må i så fald godtgøre, at den pågældende har en særlig stilling som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i den foreliggende doms præmis 51. Dette vil bl.a. være gældende i det tilfælde, hvor sagsøgerens stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den pågældende afgørelse vedrører (jf. bl.a. dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 95, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 37).
- 55 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den omtvistede afgørelse blev vedtaget efter den foreløbige undersøgelsesfase, der er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF, således som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning 2015/1589, og dermed uden indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF, således som omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 4. Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 32 og 60, er det imidlertid heller ikke bestridt, at Braesch m.fl. med deres femte anbringende for Retten med henblik på annulation af denne afgørelse påberåbte sig en tilsidesættelse af de proceduremæssige rettigheder, de har i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning 2015/1589.

- 56 Under disse omstændigheder var det med rette, at Retten med henblik på at afgøre, om Braesch m.fl. var umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, undersøgte, om disse havde egenskab af »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF. Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i den foreliggende doms præmis 53, opfylder en sagsøger, der har denne status, nemlig disse kriterier, og den pågældende kan derfor anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en sådan afgørelse med henblik på at beskytte sine proceduremæssige rettigheder.
- 57 Det må imidlertid konstateres, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 37, 40, 41 og 58 ved at fastslå, at Braesch m.fl. havde denne status i det foreliggende tilfælde.
- 58 I denne henseende bemærkes, at definitionen af begrebet »interesserede parter«, således som den fremgår af Domstolens praksis, blev kodificeret af EU-lovgiver i artikel 1, litra h), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF] (EFT 1999, L 83, s. 1), som er blevet erstattet af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589. I denne sidstnævnte bestemmelse blev det analoge begreb »interesserede parter« defineret som omfattende »alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer« (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Selv om begrebet »interesserede parter«, der er defineret i denne sidstnævnte bestemmelse, således især omfatter de virksomheder, som er konkurrenter til støttemodtageren (jf. i denne retning bl.a. dom af 3.9.2020, Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland m.fl. mod Kommissionen, C-817/18 P, EU:C:2020:637, præmis 50, og af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 36), forholder det sig ikke desto mindre således, at dette begreb, som Retten med rette påpegede i den appellerede doms præmis 35, omfatter en ubestemt helhed af adressater (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 63, og af 7.4.2022, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen, C-429/20 P, EU:C:2022:282, præmis 34).
- 60 Det fremgår således af Domstolens praksis, at en virksomhed, der ikke er direkte konkurrent til støttemodtageren, ikke desto mindre kan kvalificeres som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, hvis den gør gældende, at dens interesser kan være påvirket af tildelingen af en støtte, hvilket kræver, at denne virksomhed i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten får en konkret indvirkning på dens situation (jf. i denne retning bl.a. dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 64 og 65, og af 7.4.2022, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen, C-429/20 P, EU:C:2022:282, præmis 35). Egenskaben af interesseret part forudsætter derfor ikke nødvendigvis et konkurrenceforhold (dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 58).
- 61 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 36 i det væsentlige havde henvist til denne retspraksis, fastslog den i denne doms præmis 37-41 og 58, at Braesch m.fl. i tilstrækkelig grad havde godtgjort, at tildelingen af den omhandlede støtte og dermed vedtagelsen af den omtvistede afgørelse, ifølge ordlyden af nævnte doms præmis 37 og 41 »risikerer at have« og ifølge ordlyden af dommens præmis 58 endog »har«, en konkret indvirkning på deres situation, således at de skal kvalificeres som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

- 62 Med henblik på at nå til denne konklusion bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 39, at Braesch m.fl. var af den opfattelse, at den del af den omtvistede afgørelse, der vedrørte byrdefordelingsforanstaltningerne, påvirkede deres interesser, idet omstruktureringsplanen, således som godkendt af Kommissionen, gav mulighed for at ophæve FRESH-aftalerne, hvilket senere skete til skade for dem, og at på grund af den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige kontraktmæssige forbindelser, der lå til grund for FRESH-instrumenterne, var det økonomiske tab, der fulgte heraf på langt sigt, henset til tabet af betaling af kuponer, der var forbundet med Braesch m.fl.'s FRESH-obligationer, væsentligt.
- 63 Retten præciserede i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 40, at det var uden betydning, at Braesch m.fl. ikke havde bestridt, at den omhandlede statsstøtte som sådan var forenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, eftersom tilsagnene fra de italienske myndigheder, der omfattede omstruktureringsplanen og byrdefordelingsforanstaltningerne, udgjorde en integrerende del af de anmeldte støtteforanstaltninger, således at den omtvistede afgørelse vedrørte disse foranstaltninger og disse tilsagn samlet set. Retten bemærkede, at eftersom den nævnte støtte og tilsagnene, som havde været genstand for Kommissionens vurdering, var uadskillelige, for så vidt som disse tilsagn for det første udgjorde en betingelse for at erklære støtten forenelig med det indre marked, og der for det andet ved den omtvistede afgørelse skete en godkendelse af gennemførelsen af denne støtte, samtidig med at de nævnte tilsagn blev gjort bindende, blev situationen for Braesch m.fl. nødvendigvis påvirket af alle disse forhold, hvorfor disse sagsøgere kun kunne forsvare deres interesser ved at nedlægge påstand om annullation af denne afgørelse i sin helhed.
- 64 Det skal bemærkes, at det følger af denne forordnings artikel 4, stk. 3, at når Kommissionen efter den indledende undersøgelsesfase, der er indført i artikel 108, stk. 3, TEUF, konstaterer, at en anmeldt foranstaltning udgør »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som ikke giver anledning til tvivl om, at den er forenelig med det indre marked, træffer den afgørelse om ikke at gøre indsigelse, hvorved den erklærer, at denne foranstaltning er forenelig med det indre marked i medfør af bestemmelserne i artikel 107, stk. 3, TEUF.
- 65 Som det fremgår af den appellerede dom, og navnlig af dennes præmis 8-12 og 14, konkluderede Kommissionen i det foreliggende tilfælde i den omtvistede afgørelse, efter den indledende undersøgelsesfase, at omstruktureringsplanen og den Italienske Republiks tilsagn var egnede til at genoprette BMPS' levedygtighed på lang sigt, og at de byrdefordelingsforanstaltninger for indehaverne af aktier og efterstillet gæld, der var indeholdt i disse tilsagn, i overensstemmelse med bankmeddelelsen begrænsede størrelsen af den af denne medlemsstat anmeldte støtte til et absolut minimum, hvorefter Kommissionen anførte, at denne støtte udgjorde »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som kunne anses for forenelig med det indre marked af hensyn til den finansielle stabilitet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.
- 66 Det skal indledningsvis bemærkes, at Braesch m.fl. med deres søgsmål i første instans, således som de gentagne gange har bekræftet i retsmødet for Domstolen, og som det allerede fremgår af den foreliggende doms præmis 63, hverken har bestridt den omhandlede støttes karakter af »statsstøtte« eller dennes forenelighed med det indre marked, men alene, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 28-32, har anfægtet foreneligheden med EU-retten – navnlig direktiv 2014/59, forordning nr. 806/2014, den i chartrets artikel 17 fastsatte ejendomsret og flere almindelige EU-retlige principper – for en del af de af Den Italienske Republik anmeldte byrdefordelingsforanstaltninger, som er indeholdt i den omstruktureringsplan, der er beskrevet i denne afgørelse, og afspejlet i de tilsagn, der er opført i bilaget til afgørelsen.

- 67 Det er i denne forbindelse ubestridt, at de byrdefordelingsforanstaltninger, der er omhandlet i den omtvistede afgørelse, som det fremgår af den appellerede doms præmis 39 og 58, og uden at dette er blevet bestridt af Kommissionen, fastsætter en mulighed for at ophæve de FRESH-aftaler, der er indgået mellem BMPS og JPM angående konverteringen af efterstillet gæld i BMPS til egenkapital.
- 68 Retten tilsidesatte imidlertid de EU-retlige regler, der regulerer den nævnte afgørelses rækkevidde, og begik derved en retlig fejl, hvilket behæfter den appellerede dom med ulovlighed, ved i denne doms præmis 37, 40, 41 og 58 at fastslå, at denne indvirkning på BMPS' efterstillede kreditors interesser skyldes den omhandlede statsstøtte og følgelig den omtvistede afgørelse, med henvisning til, at de i denne afgørelse omhandlede byrdefordelingsforanstaltninger på samme måde som omstruktureringsplanen og de af de italienske myndigheder afgivne tilsagn udgør en integrerende del af den anmeldte støtte, således at Kommissionen ved denne afgørelse gjorde de nævnte foranstaltninger bindende.
- 69 Domstolen har ganske vist allerede i det væsentlige fastslået, at i det tilfælde, hvor en anmeldt støtteforanstaltning efter forslag fra den pågældende medlemsstat omfatter tilsagn, som denne har påtaget sig, må det – med henblik på at efterprøve, om den godkendelse af iværksættelsen af en sådan støtteforanstaltning, som Kommissionen har meddelt efter den indledende undersøgelsesfase, fortsat finder anvendelse under omstændigheder, hvor det hævdes, at denne medlemsstat ikke har overholdt disse tilsagn – fastslås, at disse tilsagn er en integrerende del af den tilladte foranstaltning, eftersom Kommissionen har taget hensyn til dem ved vurderingen af den omhandlede statsstøttes forenelighed med det indre marked, således at denne godkendelse kun gælder, for så vidt som de nævnte tilsagn overholdes (jf. i denne retning dom af 15.10.2015, Iglesias Gutiérrez og Rion Bea, C-352/14 og C-353/14, EU:C:2015:691, præmis 28).
- 70 Det følger imidlertid ikke heraf, at sådanne tilsagn skal anses for som sådanne at være pålagt af Kommissionen, og at deres eventuelle skadelige virkninger for tredjemand derfor kan tilskrives den af Kommissionen vedtagne afgørelse.
- 71 Ved den omtvistede afgørelse, der blev vedtaget efter den indledende undersøgelsesfase i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF og artikel 4, stk. 3, i forordning 2015/1589, pålagde Kommissionen således ikke – med henblik på vurderingen, om den omhandlede statsstøtte gav anledning til tvivl om, hvorvidt den var forenelig med det indre marked – Den Italienske Republik de elementer, der fremgår af omstruktureringsplanen, og de af denne medlemsstat afgivne tilsagn, som bl.a. omfattede byrdefordelingsforanstaltningerne for indehaverne af aktier og efterstillet gæld.
- 72 Det skal i denne forbindelse fremhæves, således som det allerede fremgår af den foreliggende doms præmis 52-54 og 64, at Kommissionen ved en afgørelse som den omtvistede afgørelse ikke kan pålægge eller forbyde den pågældende medlemsstat noget, men udelukkende har ret til ved en afgørelse om ikke at gøre indsigelse at godkende den påtænkte støtte, således som anmeldt af denne medlemsstat, ved at erklære denne støtte forenelig med det indre marked. Når Kommissionen derimod er i tvivl om, hvorvidt den anmeldte støtte er forenelig med det indre marked, er den forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF og omhandlet i artikel 4, stk. 4, i forordning 2015/1589.
- 73 I det foreliggende tilfælde skal det således fastslås, at Kommissionen ved den omtvistede afgørelse begrænsede sig til at give Den Italienske Republik tilladelse til at gennemføre den omhandlede statsstøtte, idet den noterede sig de faktiske omstændigheder, som denne medlemsstat på

forhånd havde fastlagt i omstruktureringsplanen, og de tilsagn, som denne havde anmeldt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, med henblik på at fjerne enhver tvivl om denne støttes forenelighed med det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.

- 74 Det tilkom således Den Italienske Republik at undersøge, om den var i stand til at overholde de tilsagn, der var indeholdt i den godkendelse, der blev givet ved denne afgørelse. I denne forbindelse påhvilede det bl.a. denne medlemsstat at sikre sig, at disse tilsagn var i overensstemmelse med dens relevante nationale lovgivning og den relevante EU-lovgivning (jf. i denne retning dom af 15.10.2015, Iglesias Gutiérrez og Rion Bea, C-352/14 og C-353/14, EU:C:2015:691, præmis 29).
- 75 Det følger heraf, at den omtvistede afgørelse skal kvalificeres som en afgørelse, der tager højde for de tilsagn, som den pågældende medlemsstat frivilligt har afgivet under anmeldelsesfasen for den omhandlede statsstøtte (jf. i denne retning dom af 13.6.2013, Ryanair mod Kommissionen, C-287/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:395, præmis 67). Selv hvis det antages, at Kommissionen som anført af Braesch m.fl. tilskyndede de italienske myndigheder til at medtage FRESH-aftalerne i de foreslåede foranstaltninger, forholder det sig ikke desto mindre således, at en sådan medtagelse under alle omstændigheder knytter sig til tilsagn, som Den Italienske Republik har afgivet, og som ikke er pålagt af Kommissionen i den omtvistede afgørelse.
- 76 Det er derfor med rette, at Kommissionen i sit appelskrift og i retsmødet for Domstolen har fremhævet, at en afgørelse, ved afslutningen af den indledende undersøgelsesfase, om godkendelse af en statsstøtte som værende forenelig med det indre marked, såsom den omtvistede afgørelse, hvorved Kommissionen ikke gør indsigelse mod en sådan støtte, skal adskilles fra en »betinget afgørelse« som omhandlet i artikel 9, stk. 4, i forordning 2015/1589, der er vedtaget efter den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved Kommissionen selv i sin afgørelse om godkendelse af en statsstøtte tilføjer betingelser, der gør det muligt for den at anerkende foreneligheden med det indre marked, og forpligtelser, der gør det muligt for den at kontrollere, at denne afgørelse bliver overholdt (jf. i denne retning dom af 13.6.2013, Ryanair mod Kommissionen, C-287/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:395, præmis 67).
- 77 Det kan derfor ikke lægges til grund, at de byrdefordelingsforanstaltninger, som Den Italienske Republik i det foreliggende tilfælde anmeldte inden for rammerne af den indledende undersøgelsesprocedure, blev pålagt ved selve den omtvistede afgørelse, idet disse foranstaltninger udelukkende følger af retsakter vedtaget af denne medlemsstat.
- 78 For det første var der således intet, der forhindrede Den Italienske Republik i at anmelde en omstruktureringsplan og en række tilsagn omfattende forskellige foranstaltninger, selv om det ville medføre, at Kommissionen i det tilfælde ville blive forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF og omhandlet i artikel 4, stk. 4, i forordning 2015/1589 (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 43 og 44).
- 79 For det andet forholder det sig således, at selv om den omtvistede afgørelse tillader Den Italienske Republik at udbetale den anmeldte støtte, uden dog at forpligte den hertil (jf. bl.a. dom af 20.5.2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, præmis 52 og 53, og kendelse af 30.5.2018, Yanchev, C-481/17, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:352, præmis 22 og 23), udgør den ikke et retsgrundlag, på grundlag af hvilket det kan forbydes BMPS at betale kuponer til indehaverne af FRESH-obligationer, idet et sådant forbud ikke udspringer af denne afgørelse, men af italiensk ret.

- 80 Det følger heraf, at de byrdefordelingsforanstaltninger, der er omhandlet i den omtvistede afgørelse, i modsætning til, hvad Retten fastslog, ikke blev pålagt eller gjort bindende af Kommissionen i denne afgørelse, men udgør rent nationale foranstaltninger, som Den Italienske Republik på eget ansvar har anmeldt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, og som Kommissionen har taget i betragtning som faktisk omstændighed med henblik på at vurdere, om den omhandlede statsstøtte uden nogen tvivl herom kunne erklæres forenelig med det indre marked efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase.
- 81 Ophævelsen af FRESH-aftalerne, som Braesch m.fl. har hævdet kan medføre en væsentlig økonomisk skade for dem som indehavere af FRESH-obligationerne, kan derfor ikke anses for at være en bindende virkning af den omtvistede afgørelse, eftersom den ikke følger af gennemførelsen af den omhandlede støtte som sådan. Denne ophævelse følger derimod af foranstaltninger, som ganske vist er indbyrdes forbundet i praksis, men retligt set adskilte, og som er vedtaget af den medlemsstat, der har anmeldt denne støtte til Kommissionen. Den omstændighed, at disse foranstaltninger bl.a. er blevet vedtaget af denne medlemsstat med det formål at opnå en afgørelse fra Kommissionen om godkendelse af den nævnte støtte, og at de er genstand for tilsagn, der er taget i betragtning i en sådan afgørelse fra denne institution, er i denne forbindelse uden betydning.
- 82 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af de argumenter, som Braesch m.fl. har påberåbt sig til støtte for deres appel.
- 83 Hvad for det første angår deres argumentation om konsekvenserne af en tilsidesættelse af de byrdefordelingsforanstaltninger, der er omhandlet i den omtvistede afgørelse, er det rigtigt, at den tilladelse til gennemførelse af den omhandlede statsstøtte, som Kommissionen gav i denne afgørelse – således som det fremgår af den foreliggende doms præmis 69 – kun gælder, for så vidt som alle de elementer, som denne institution tog i betragtning i den nævnte afgørelse med henblik på vurderingen af nævnte støttes forenelighed med det indre marked, bliver overholdt.
- 84 Enhver tilsidesættelse fra BMPS' side af Den Italienske Republiks tilsagn vedrørende byrdefordelingen, såsom betaling af kuponer til indehavere af finansielle instrumenter, der er omfattet af disse tilsagn, vil således give anledning til et misbrug af den omhandlede støtte som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 1, litra g), i forordning 2015/1589. Denne støtte vil nemlig i et sådant tilfælde blive anvendt af støttemodtageren i strid med en afgørelse truffet i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 3, som omhandlet i denne artikel 1, litra g), eftersom denne modtager således vil gennemføre en støtte, der er forskellig fra den, som Kommissionen har godkendt i den omtvistede afgørelse (jf. i denne retning dom af 7.4.2022, Autonome Provinz Bozen, C-102/21 og C-103/21, EU:C:2022:272, præmis 38).
- 85 Følgelig vil Kommissionen i henhold til artikel 20 i forordning 2015/1589 i forhold til denne støtte kunne indlede den formelle undersøgelsesprocedure, der er fastsat i artikel 108, stk. 2, TEUF og omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 4, med henblik på at pålægge Den Italienske Republik at ophæve eller ændre den støtte, der er blevet misbrugt, samt i givet fald anordne tilbagebetaling af ulovligt udbetalt støtte i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning 2015/1589, der finder tilsvarende anvendelse på denne procedure i henhold til forordningens artikel 20.
- 86 I øvrigt kan støtte, der gennemføres uden at svare til den støtte, der er blevet anmeldt til og godkendt af Kommissionen i den omtvistede afgørelse, også anses for »ny støtte« som omhandlet i artikel 1, litra c), i forordning 2015/1589, sammenholdt med forordningens artikel 1, litra b), som, idet den er blevet tildelt i strid med artikel 108, stk. 3, sidste punktum, TEUF, udgør »ulovlig

støtte« som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra f), således at de nationale retter ligeledes kan træffe afgørelse om tilbagesøgning heraf (jf. analogt dom af 5.3.2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, præmis 87-89).

- 87 Selv om Den Italienske Republik således kan blive forpligtet til at tilbagesøge den omhandlede støtte, er det imidlertid ikke fordi, at de byrdefordelingsforanstaltninger, der fremgår af bilaget til den omtvistede afgørelse, er blevet pålagt ved denne afgørelse, idet Kommissionen som anført i nærværende doms præmis 72 ikke råder over en sådan beføjelse under den indledende undersøgelsesfase, men, således som det fremgår af nærværende doms præmis 84 og 86, fordi, at den nævnte støtte ikke længere svarer til de foranstaltninger, som denne medlemsstat har anmeldt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, og derfor ikke længere er omfattet af den gennemførelsesgodkendelse, som Kommissionen meddelte i denne afgørelse i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.
- 88 Hvad for det andet angår Braesch m.fl.'s argumentation vedrørende bankmeddelelsen, hvorefter denne i det væsentlige gør foreneligheden med det indre marked af enhver støtte, der ydes bankerne i forbindelse med finanskrisen, afhængig af vedtagelsen af byrdefordelingsforanstaltninger, skal det fastslås, at Kommissionen – således som Braesch m.fl. med rette har bemærket, og som det fremgår af den appellerede doms præmis 12 – ganske vist i 101.-110. betragtning til den omtvistede afgørelse undersøgte den omhandlede støttes forenelighed med bestemmelserne i bankmeddelelsen, og dette for at sikre sig, at størelsen af denne støtte begrænsede sig til det nødvendige minimum, for at mindske konkurrencefordrejningerne på det indre marked og for at afhjælpe den moralske risiko (»moral hazard«) ved at påse, at BMPS' aktionærer og efterstillede kreditorer under overholdelse af den nævnte meddelelses punkt 40-46 på passende vis bidrager til omstruktureringssomkostningerne ved en hensigtsmæssige fordeling af byrderne.
- 89 Kommissionen var i øvrigt forpligtet til at foretage en sådan undersøgelse, da Den Italienske Republik i det foreliggende tilfælde havde anmeldt en række byrdefordelingsforanstaltninger med henblik på at få en godkendelse af denne institution til at yde den pågældende støtte.
- 90 Når Kommissionen vedtager vejledende regler såsom dem, der er indeholdt i bankmeddelelsen, for at opstille de kriterier, på grundlag af hvilke den agter at vurdere de af medlemsstaterne påtænke støtteforanstaltningers forenelighed med det indre marked, og når den med offentliggørelsen heraf tilkendegiver, at den fremover vil anvende dem på de af reglerne omhandlede tilfælde, pålægger denne institution således sig selv en begrænsning i udøvelsen af de skønsbeføjelser, som den i denne henseende er tillagt efter artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, og kan i princippet ikke fravige disse regler uden i givet fald at blive mødt med en sanktion for en tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger, såsom ligebehandlingsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 39 og 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 91 Som Domstolen allerede har fastslået, forholder det sig imidlertid således, at selv om den omstændighed, at der i en statsstøtte er fastlagt en byrdefordelingsforanstaltning, som opfylder de kriterier, der er fastsat i denne meddelelse, navnlig i dennes punkt 44, er en betingelse, der i princippet er tilstrækkelig til, at Kommissionen erklærer denne støtte for forenelig med det indre marked, er den ikke strengt nødvendig med henblik herpå (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 99).

- 92 Med vedtagelsen af de vejledende regler, der er indeholdt i bankmeddelelsen, har Kommissionen nemlig kun pålagt sig selv en begrænsning i udøvelsen af sin skønsbeføjelse i den forstand, at hvis en medlemsstat anmelder en påtænkt statsstøtte, som er i overensstemmelse med disse regler, skal denne institution i princippet godkende den påtænkte støtte. Imidlertid bevarer medlemsstaterne muligheden for at anmelde påtænkt statsstøtte, som ikke opfylder de ved bankmeddelelsen fastsatte kriterier, til Kommissionen, og denne institution kan, som det fremgår af denne meddelelses punkt 45, under særlige omstændigheder godkende en sådan påtænkt støtte (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 43).
- 93 Kommissionen kan nemlig ikke ved vedtagelsen af vejledende regler afstå fra at udøve den skønsbeføjelse, som den er tildelt i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF. Vedtagelsen af en meddelelse som bankmeddelelsen fritager således ikke Kommissionen fra dens forpligtelse til at undersøge de konkrete ekstraordinære omstændigheder, som en medlemsstat i en given sag har påberåbt sig med henblik på at anmode om en direkte anvendelse af artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, eller fra pligten til at begrunde nægtelsen af at efterkomme en sådan anmodning (dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 94 Det følger heraf, at bankmeddelelsen ikke kan skabe selvstændige forpligtelser for medlemsstaterne, men blot fastsætter betingelser med henblik på at sikre, at støtte, der er ydet til banker under finanskrisen, som Kommissionen skal tage hensyn til ved udøvelsen af det vide skøn, som den har i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, er forenelige med det indre marked. Denne meddelelse har derfor ikke bindende virkning for medlemsstaterne, og det kan navnlig ikke ud fra meddelelsen pålægges dem at foretage byrdefordelingsforanstaltninger (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 44, 45 og 70).
- 95 En medlemsstat er således ikke forpligtet til forud for tildelingen af en statsstøtte at pålægge kriseramte banker at konvertere efterstillet gæld til egenkapital eller at nedskrive den eller i fuld udstrækning at sørge for, at denne gæld bidrager til at absorbere tab. I et sådant tilfælde kan den påtænkte statsstøtte imidlertid ikke anses for at have været begrænset til et strengt nødvendigt minimum i henhold til ordlyden af bankmeddelelsens punkt 15, og medlemsstaten og de banker, der skal modtage den påtænkte statsstøtte, påtager sig derfor risikoen for at få pålagt et forbud ved en kommissionsafgørelse, hvorved den påtænkte støtte erklæres uforenelig med det indre marked (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 100).
- 96 Hvad for det tredje angår Braesch m.fl.'s argumentation om Kommissionens forpligtelse til at kontrollere, at alle de foranstaltninger, som Den Italienske Republik har anmeldt, er i overensstemmelse med EU-retten, skal det bemærkes, at den i artikel 108 TEUF fastsatte procedure ifølge fast retspraksis aldrig må føre til resultater, der er i strid med traktatens mere specifikke bestemmelser (dom af 15.6.1993, Matra mod Kommissionen, C-225/91, EU:C:1993:239, præmis 41, af 19.9.2000, Tyskland mod Kommissionen, C-156/98, EU:C:2000:467, præmis 78, og af 15.4.2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, præmis 50). En støtte, der som sådan eller ved visse af sine gennemførelsesforanstaltninger er i strid med EU-rettens almindelige bestemmelser eller principper, kan således ikke erklæres forenelig med det indre marked (dom af 15.4.2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, præmis 50, og af 22.9.2020, Østrig mod Kommissionen, C-594/18 P, EU:C:2020:742, præmis 44).
- 97 Når en støttes gennemførelsesforanstaltninger er så uløseligt forbundet med støttens formål, at det ikke er muligt at bedømme dem isoleret, skal deres virkning på støttens forenelighed eller uforenelighed i sin helhed med det indre marked således nødvendigvis bedømmes gennem den

procedure, der er fastsat i artikel 108 TEUF (jf. i denne retning dom af 22.3.1977, Iannelli & Volpi, 74/76, EU:C:1977:51, præmis 14, og af 15.6.1993, Matra mod Kommissionen, C-225/91, EU:C:1993:239, præmis 41).

- 98 Domstolen har således fastslået, at statsstøtte til en økonomisk aktivitet, der henhører under kerneenergisektoren, og hvor undersøgelsen heraf viser, at den tilsidesætter de EU-retlige regler på miljøområdet, ikke kan erklæres for forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF (dom af 22.9.2020, Østrig mod Kommissionen, C-594/18 P, EU:C:2020:742, præmis 45). Den økonomiske aktivitet, der udgør kernen i det projekt, som finansieres via en støtte, kan nemlig ikke adskilles fra støttens formål, således at Kommissionen i den sag, der gav anledning til denne dom, var forpligtet til at sikre sig, at det omhandlede finansieringsprojekt for kernekraftværket ikke var i strid med de nævnte EU-retlige regler.
- 99 Under omstændigheder, hvor en medlemsstat i hovedtrækkene havde ændret de betingelser, der var afgørende for, hvilke personer der kunne være omfattet af en forud eksisterende støtteordning, hvilket angiveligt havde medført en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til visse erhvervsdrivende, forkastede Domstolen ligeledes et argument om, at en sådan tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, der fulgte af denne ændring af ordningen, under alle omstændigheder ikke kunne gøre Kommissionens afgørelse om godkendelse af denne ordning med ændringer ulovlig (dom af 15.4.2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, præmis 49-52). Sådanne nærmere bestemmelser, der fastsætter betingelserne for at være omfattet af en støtteordning, er således også uløseligt forbundet med støtten som sådan og henhører derfor under de elementer, som Kommissionen skal undersøge og i givet fald godkende, således at en afgørelse vedtaget af Kommissionen, hvorved en sådan ordning godkendes, nødvendigvis er ulovlig, hvis sådanne nærmere bestemmelser fører til en tilsidesættelse af almindelige EU-retlige principper.
- 100 Det følger heraf, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke kunne erklære den af Den Italienske Republik anmeldte statsstøtte for forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF uden først at have sikret sig, at denne støtte og den rekapitalisering af BMPS, som den havde til formål at finansiere, i øvrigt ikke tilsidesatte andre relevante EU-retlige bestemmelser eller principper.
- 101 Det er således ubestridt, at Kommissionen i den omtvistede afgørelse, som det fremgår af 120.-136. betragtning hertil, efterprøvede, om den omhandlede statsstøtte var forenelig med direktiv 2014/59, og at denne institution i 137. betragtning til denne afgørelse nåede til den konklusion, at denne støtte opfyldte de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 32, stk. 4, litra d), og som bl.a. omfatter godkendelse heraf i henhold til artikel 107 TEUF og 108 TEUF, for at de former for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til et kreditinstitut eller et investeringsselskab, således som henvist til i denne artikel 32, stk. 4, litra d) – som er beregnet til at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet – ikke skulle udløse en afviklingsprocedure.
- 102 I forbindelse med denne analyse efterprøvede Kommissionen bl.a. i 132. betragtning til den omtvistede afgørelse, men også i 101.-110. betragtning til denne, at byrdefordelingsforanstaltningerne i omstrukturingsplanen var hensigtsmæssige med henblik på at begrænse det tildelte støttebeløb til det strengt nødvendige minimum for at nå målet om rekapitalisering af BMPS.

- 103 Kommissionen var derimod ikke forpligtet til at undersøge, om denne byrdefordeling, som Den Italienske Republik havde besluttet, selv tilsidesatte de rettigheder, som Braesch m.fl. har anført at have i henhold til EU-retten eller national ret. En sådan tilsidesættelse, såfremt den anses for godtgjort, følger nemlig ikke af støtten som sådan, dens formål eller de i forhold til støtten uadskillelige vilkår, men, som det fremgår af den foreliggende doms præmis 81, af de foranstaltninger, som denne medlemsstat har truffet med henblik på at opnå en afgørelse fra Kommissionen om godkendelse af den nævnte støtte efter den indledende undersøgelsesfase.
- 104 Under disse omstændigheder forholder det sig således, at hvis en tredjepart mener at være berørt af foranstaltninger vedtaget af en medlemsstats myndigheder i forbindelse med omstruktureringen af en virksomhed, giver den omstændighed, at disse foranstaltninger indgår i en omstruktureringsplan, der nødvendiggør udbetaling af statsstøtte, og at denne medlemsstat derfor anmelder denne støtte til Kommissionen for at anmode om godkendelse af denne støtte efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase, ikke denne tredjepart status som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 i forbindelse med den procedure, som denne institution gennemfører i henhold til artikel 108 TEUF. I et sådant tilfælde forholder det sig således, at såfremt den nævnte tredjemand mener, at den pågældende medlemsstat på grund af vedtagelsen af sådanne foranstaltninger har tilsidesat EU-retten, er det ved den nationale ret, som er enekompetent i denne henseende, at vedkommende skal anfægte lovligheden af disse foranstaltninger, idet denne ret har mulighed for eller, hvis den træffer afgørelse i sidste instans, endog pligt til om nødvendigt at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, for at anmode om dens stillingtagen til fortolkningen eller gyldigheden af de relevante EU-retlige bestemmelser.
- 105 Som allerede konstateret i den foreliggende doms præmis 66 har Braesch m.fl. ikke i det foreliggende tilfælde hævdet at være berørt af den omhandlede støtte, i forhold til hvilken de i øvrigt hverken har bestridt, at den udgør »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eller at den er forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, men har anført at være ramt af indvirkningen fra de byrdefordelingsforanstaltninger, der er omhandlet i den omtvistede afgørelse, og hvis forenelighed med EU-retten – som var genstand for de anbringender, der blev fremsat til støtte for deres søgsmål i første instans – ifølge Braesch m.fl. giver anledning til alvorlig tvivl, som burde have fået Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.
- 106 Som det fremgår af den foreliggende doms præmis 69-80, er disse byrdefordelingsforanstaltninger imidlertid rent nationale foranstaltninger, som Den Italienske Republik har anmeldt på eget ansvar, og som således ikke er blevet pålagt af Kommissionen og derfor retligt adskiller sig fra den omhandlede støtte, idet denne institution udelukkende har taget dem i betragtning som et faktisk element med henblik på vedtagelsen af den omtvistede afgørelse. Som det fremgår af den foreliggende doms præmis 104, tilkommer det derfor udelukkende de kompetente nationale retter at efterprøve lovligheden af de nævnte foranstaltninger i forhold til den relevante nationale ret og den relevante EU-ret.
- 107 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at en national ret, der, efter at være blevet forelagt spørgsmålet om lovligheden af de omhandlede byrdefordelingsforanstaltninger, helt eller delvist annullerer disse med den begrundelse, at de er ulovlige, ikke handler i strid med den omtvistede afgørelse, eftersom denne afgørelse ikke pålægger disse foranstaltninger og ikke rummer en vurdering af deres forenelighed med EU-retten.

- 108 Såfremt den nationale ret i lyset af den fortolkning af EU-retten, som Domstolen måtte foretage efter en eventuel præjudiciel forelæggelse i henhold til artikel 267 TEUF, måtte nå frem til den konklusion, at de omhandlede byrdefordelingsforanstaltninger helt eller delvist er ulovlige, vil det påhvile Den Italienske Republik – hvis denne ulovlighed ikke længere giver den mulighed for at overholde samtlige de over for Kommissionen afgivne tilsagn ved at gennemføre den anmeldte støtte i overensstemmelse med godkendelsen i den omtvistede afgørelse – at anmelde nye foranstaltninger i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, idet den ellers vil være forpligtet til at tilbagesøge den støtte, der allerede er udbetalt i medfør af denne afgørelse, således som det fremgår af den foreliggende dom præmis 84-86.
- 109 Det følger heraf, dels at Braesch m.fl. i modsætning til, hvad de har gjort gældende i retsmødet for Domstolen, på ingen måde er frataget retten til effektive retsmidler, der er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 1, dels at Retten i den appellerede doms præmis 40 med urette fastslog, at Braesch m.fl. kun kunne forsvare deres interesser ved at nedlægge påstand om annullation af den omtvistede afgørelse for Unionens retsinstanser.
- 110 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl derved, at Retten i denne doms præmis 37, 40, 41 og 58 fastslog, at Braesch m.fl. skal kvalificeres som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.
- 111 Følgelig skal det enkelte anbringende, som Kommissionen har gjort gældende i sit appelskrift, tages til følge.
- 112 Den appellerede dom bør derfor ophæves.

Søgsmålet for Retten

- 113 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 114 Dette er tilfældet i den foreliggende sag hvad angår den formalitetsindsigelse, som Kommissionen fremsatte under sagen for Retten, for så vidt som Kommissionen foreholdt Braesch m.fl., at disse selskaber ikke havde søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF til at nedlægge påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 115 Indledningsvis bemærkes, således som Kommissionen med rette har gjort gældende i denne indsigelse, at den omtvistede afgørelse, der er rettet til Den Italienske Republik, ikke er en regelfastsættende retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, andet sætningsled, TEUF, eftersom den ikke er en almenyldig retsakt (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis).
- 116 Under disse omstændigheder skal det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i den foreliggende doms præmis 50, alene undersøges, om Braesch m.fl., således som Kommissionen har gjort gældende i sin formalitetsindsigelse, ikke kan anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af denne afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, første sætningsled, TEUF.

- 117 For det første og for så vidt som Braesch m.fl. med deres femte anbringende tilsigter at sikre de proceduremæssige rettigheder, som de har i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning 2015/1589, skal det bemærkes, at disse selskaber af de grunde, der er anført i den foreliggende doms præmis 64-110, ikke har status som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF og »interesserede parter« som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra h), hvorfor de ikke i dette øjemed kan anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af denne afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, første sætningsled, TEUF.
- 118 Det følger heraf, at Braesch m.fl. ikke har søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF med henblik på at sikre deres proceduremæssige rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning 2015/1589.
- 119 For det andet og for så vidt som Braesch m.fl. med deres fire første anbringender tilsigter at rejse tvivl om, hvorvidt den omtvistede afgørelse er velbegrundet, skal det bemærkes, at i henhold til den retspraksis, der følger af dom af 15. juli 1963, Plaumann mod Kommissionen (25/62, EU:C:1963:17), hvortil der er henvist i den foreliggende doms præmis 51 og 54, kan disse parter i et sådant tilfælde kun hævde, at de berøres individuelt af denne afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, første sætningsled, TEUF, hvis denne afgørelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for en sådan afgørelse ville være det, hvilket bl.a. ville være tilfældet, hvis deres markedsstilling blev væsentligt berørt af den støtte, der er genstand for den omtvistede afgørelse.
- 120 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid ubestridt, at Braesch m.fl. ikke har gjort gældende, at den omtvistede afgørelse har nogen som helst indvirkning på deres konkurrencemæssige stilling på markedet, men at disse selskaber i det væsentlige blot har anført, dels at de tilsendte Kommissionen en skrivelse, hvori de gav udtryk for deres betænkeligheder med hensyn til denne afgørelses negative indvirkning på deres situation, dels at når der i 32. betragtning til den omtvistede afgørelse og i fodnote 35 til dette punkt er en beskrivelse af de byrdefordelingsforanstaltninger, der er fastsat i omstruktureringsplanen vedrørende BMPS' efterstillede kreditorer, henvises der heri til aftalen om brugsret angående FRESH-instrumenterne, således som angivet i den appellerede doms præmis 2.
- 121 Sådanne omstændigheder godtgør imidlertid på ingen måde, at Braesch m.fl. befinder sig i en faktisk situation, som individualiserer dem på lignende måde som adressaten, eftersom disse selskaber er berørt af byrdefordelingsforanstaltningerne i den omtvistede afgørelse i deres egenskab af indehavere af finansielle instrumenter på samme måde som alle de øvrige indehavere af instrumenter, der er berørt af disse samme foranstaltninger. I modsætning til, hvad Braesch m.fl. bl.a. har gjort gældende i retsmødet for Domstolen, er det i denne henseende uden betydning, at FRESH-instrumenterne til forskel fra disse andre finansielle instrumenter ikke er udtrykkeligt omfattet af lovdekret nr. 237/2016.
- 122 Det skal i øvrigt fremhæves, at den omstændighed alene, at Braesch m.fl. spillede en aktiv rolle under den indledende undersøgelsesfase, som Kommissionen gennemførte – såfremt denne rolle anses for godtgjort – i henhold til Domstolens praksis ikke er tilstrækkelig til at anerkende disse selskaber som værende individuelt berørt af den omtvistede afgørelse, når det ikke er påvist, at deres stilling på markedet i væsentligt omfang er blevet påvirket af den støtte, der er genstand for denne afgørelse (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, Deutsche Lufthansa mod Kommissionen, C-453/19 P, EU:C:2021:608, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

- 123 Det følger heraf, at Braesch m.fl. ikke er individuelt berørt af den omtvistede afgørelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i den foreliggende doms præmis 51 og 54.
- 124 Henset til den kumulative karakter af de betingelser, der er fastsat i artikel 263, stk. 4, første sætningsled, TEUF, hvorefter en person både skal være umiddelbart og individuelt berørt af den retsakt, der påstås annulleret, indebærer den omstændighed, at en appellant ikke opfylder den ene af disse, at det annullations søgsmål, som appellanten har nedlagt til prøvelse af denne retsakt, skal afvises fra realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 76, og af 4.12.2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo mod Kommissionen, C-342/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:1043, præmis 37).
- 125 Det følger heraf, at Braesch m.fl. heller ikke har søgsmålskompetence med henblik på at anfægte, at den omtvistede afgørelse er velbegrundet.
- 126 Følgelig skal den formalitetsindsigelse, som Kommissionen fremsatte i første instans, tages til følge, for så vidt som Kommissionen foreholdt Braesch m.fl., at disse selskaber ikke havde søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF til at nedlægge påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 127 Søgsmålet i første instans skal derfor afvises fra realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

- 128 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.
- 129 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af det nævnte reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 130 Da Braesch m.fl. har tabt sagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at disse tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og nærværende appelsag.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 24. februar 2021, Braesch m.fl. mod Kommissionen (T-161/18, EU:T:2021:102), ophæves.**
- 2) Søgsmålet anlagt i første instans af Anthony Braesch, Trinity Investments DAC, Bybrook Capital Master Fund LP, Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP og Bybrook Capital Badminton Fund LP med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2017) 4690 final af 4. juli 2017 om statsstøtte SA.47677 (2017/N) – Italien, ny støtte til og ændret omstruktureringsplan for Banca Monte dei Paschi di Siena, afvises.**

- 3) Anthony Braesch, Trinity Investments DAC, Bybrook Capital Master Fund LP, Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP og Bybrook Capital Badminton Fund LP bærer deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med såvel sagen i første instans som appelsagen.**

Underskrifter